

— НАША СИЛА В НАС САМИХ —

СТРІЛЕЦЬКІ ВІСТІ

VETERANS NEWS

Орган Української Стрілецької Громади в Канаді

— РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ —

АДРЕСА: BOX 2121. WINNIPEG, MANITOBA, CANADA.

Р.І.К. II. Ч. 6. 30. ЧЕРВНЯ 1931.

WINNIPEG, MAN., JUNE 30th, 1931. VOL. II. No. 6.

Україна Понад Все!

Українці, не забувайте на Рідний Край! Він в неволі нині, але він мусить бути вільним вже завтра. Від Вас залежить, коли прийде це завтра. Край стоїть в боротьбі з ворогом. Він потребує помочі, яку Ви можете дати. Від Вашої сталої жертовності залежить прискорення звільнення Рідного Краю. Українці в Канаді! Хочете бачити завтра вільну Україну, дайте свою поміч нині. Неволі голосить той,

хто каже не дати/помочі Краві. Неволі бачив Рідним і собі таким той, хто не дає на звільнення Рідного Краю. Визвольний Фонд для Рідного Краю причиниться в значній мірі до волі України. На кожну переслану жертву доручені будуть жертводавцям посвідки з Краю. Не ждять аж до Вас хтось прийде, але шліть жертви самі на адресу:

УКРАЇНСЬКА СТІЛЕЦЬКА ГРОМАДА

Бокс 2121

Winnipeg, Man.

Р. Савіньський

УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛІЗМ ТА ЙОГО ЗАВДАННЯ

Як усе в природі, так і народи проживають часи свого формування, переходячи найрізніші фази — стадії, від неопределеної, аморфної маси, суми неупорядкованих характеристик, до високо організованої в гармонійній закінченості інтегрованої цілості.

Та сама доля припала й нашому наро-

дові. Ми стоїмо саме в часі найсильнішої формації, образно можна б сказати, у стадії кокона. На зверх видається наш на рід мертвим, без руху. Ми ще все не маємо нічого загально-людської вартості. Ми ще все не маємо нашої самостійної держави, політики, признаної культури і т. д. Ще все ми й є і не є для прочого сві-

STRILECKI VISTY — VETERANS NEWS

a monthly Journal Published by the Ukrainian Veterans Ass'n in Canada
155 MCGREGOR ST. WINNIPEG, MAN.

Edited by Paul Shulha

And Printed by the People's Press Co.
at 155 McGregor St. Winnipeg, Man.

Річна передплата \$1.00 — Поодинокое число 10 центів.

та. Однак як у коконі, саме в часі його по зірної мертвеччини, відбувається найінтензивніша внутрішня праця т. є перебудова примітивної гусениці в високо диференційований організм метиля, так і наш нарід переживає тим інтензивнішу внутрішню перебудову — саме формування його питомого "Я" — української ідеології.

Свідчить про те наше розбиття на безліч партій, однак ще більше, **все сильніше змагання за об'єднанням**. Один за другим слідають ці об'єднуючі кличі, та хоч і розбиваються або зостають лише назверхніми, полишають такі сліди переконання, що лише об'єднанням усіх народніх сил можливо уформувати нашу загальну ідеологію, а вже на основі цієї, само собою, нашої держави.

Тенденцію опори в першій мірі — на власні сили, яка спонтанно появилася в рядах нашої національної молоді, можемо сміло вітати як знак сильного внутрішнього скріплення нашого народу, мимо тих великих втрат, які нам наносять зовнішні вороги.

Жалко однак, що наші люде старших генерацій у більшості не можуть слідити полет молодой України та закріпивши в старих, а в дійсності чужих формах, ще й нині картають найбільші наші здобутки.

Ім не міститься в голові, що націоналістом може й повинен бути кожний чесний Українець без огляду на те, до якої суспільної класи він належить і без огляду на погляди що до питання устрою будучої держави чи що до класових питань. Бо націоналізм, це ідея, яка стоїть понад

всіма класовими питаннями, яка не сміє і не може толерувати, а тим менше призначати протегування або упосліджування котрої будь-якої класи народу як довго націоналізм остається консеквентним у своїх основах.

У тому й далекодсяглість та величина ідеї націоналізму, яка огортає все, що є рідного, народнього без огляду на його соціальне походження. У тому лежить вся сила націоналізму, що це одинока ідея яка стоїть над всіма партійними та релігійними непорозуміннями.

Націоналізм не знає ні православного ні католика, монархіста ні соціаліста. Неціоналізм знає лише **Українца**, сина народу, працівника для блага, для розцвіту морально-культурного і матеріального добробуту свого народу — своєї держави.

Як раз завдяки тяжким зусиллям націоналізму починає будитися у масах підприємчивість, віра в себе і своєї сили, почуття своєї гідності й творчої здібности.

Котрий би нарід був історичним народом, який би не мав почуття своєї національності, своєї окремішности — і цього мало — своєї специфічної творчости, бо доперва творчість, і то лише **своєрідна творчість** та свідомість її, є реальним критерієм існування народу — нації. Нині є час національних держав. Всі непорозуміння є нині бодай у нашій частині Європи може більше національного, ніж економічного характеру бо саме перенатужений імперіалізм веде до взаємного безмилосердного й безкритичного нищення народів. У цій боротьбі мають лише ті народи вигляди на будучність, які зможуть

задержати свою національну цілість, свідомість та творчість.

Український націоналізм черпає у своїй нації сили та вертає їй за те свою любов і працю. Український націоналізм є передвіщенням нашої свободи. Задача нашого націоналізму: свідомо зясувати ціль нашого "хочу", розумово вибрати все те, що є нам самим питоме, зясувати своє відношення до других народів, розглянути потреби нашого народу, які виходять з його специфічного характеру, дати своєрідну форму нашому ще не зовсім свідомому народному змаганням, та вже раз перейти до нашої власної української творчості, самостійної й по змісту і по формі, яка нас ясно очертить як самостійну, одноцілну національну одиницю, маніфестуючи наше духове багатство, гостро зарисовуючи наші національні мотиви, творячи нашу питому культуру, відповідно нашої психиці та лише прикрашаючи і доповнюючи здобутками міжнародної культури. Ціль українського націоналізму: пробудити в прибитому рабі, у темному поганинові, що поклоняється чужим богам свідомого Українця, що молиться своїм Богам.

Для націоналіста Українець може бути ким чим лиш "пер аспера ад астра". Самостійна праця, боротьба за свої людські права й за права своїх батьків. Це є завдання націоналіста, а нагородою є свідомість свого "я", почуття гідності своєї, як члена вільного суверенного народу. Брак почуття суверенності нашого народу є одною з найважливіших причин нашого слабого духа, угодівщини та рабства.

Якою дорогою старається одиниця зрозуміти ці ідеали, це річ цілком індивідуальна. Стоячи на основі націоналізму, може кожний мирно припадати різним групам і партіям, бо він тоді не може позістаючи консеквентним, втратити почуття єдності з усіма іншими українськими фракціями та доперва тоді зможе співділати в будові держави, яку творить цілий нарід. Держава є інтеграл народніх

одиниць — індивідумів, пов'язаних, поминувши територію та владу, державним уставом, який у правильне взаємні об'язки членів та забезпечує їм права. Модерна держава стремить перетворити усіх своїх членів у активний елемент, що виділяється у всіх держав, у організації народньої оборони, у притягненні широких мас до співпраці при правлінню і т.д. Хох у багатьох не виявляється це змагання знову, задля різних політичних спекуляцій, стороництва, тощо, однак цей напрям незаперечний факт. Через те всяке обмеження свободи праці одиниці і тим більше цілих груп є абсурдом, оскільки ті чинники не діляють прямо проти інтересів свого народу. Противником народу є кожний, що ставить як член підбитого народу вище національного ідеала, який будь який.

З наведеного виникає ясно, що нарід не може мати вищого та гарнішого ідеалу від націоналізму, бо всі інші ідеали виникають та набирають сили доперва на його ґрунті. Всі соціально-економічні, моральні, культурно-освітні та державні проблеми, як рівнож установлення безприкорного відношення нашого народу до чужих можливо рішити гідним способом одиноким на підставі націоналізму.

Нині, коли стихійно в самих народніх масах будиться націоналізм, виникла сама собою потреба надати йому реально-го провідника, прилюдний форум, інституцію, яка би народові служила його заборолом, заступником і дорадником, що мав би виробити реальну програму нашої боротьби за нашу свободу — державу, саме на основі одиноким природнього та абсолютного чинника, яким є лише націоналізм. В основі націоналістичної організації станула абсолютна відданість народові, толерування й шанування всіх поглядів та змагання, оскільки вони не протиставляються принципам націоналізму, абсолютна карність та послух раз вибраному проводові. Через те прийняття за члена організації строго сформульовано,

строго стежитися за тим, щоби в організації українських націоналістів не закрадалися ненадійні та негідні елементи. Організація українських націоналістів має зібрати цвіт нашого народу та створити ядро української сили, яка заосмотрена фаховими людьми з одної, а представниками всіх соціальних слоїв з другої сторони,

Ільм. Юрій Артошенко.

РОЛЯ МОЛОДІ В РОЗВИТКУ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІЗМУ

1917 рік — це рік народження, росту й закріплення національного руху, це вияв напруженої волі Нації до життя, базований на заповідях Великого Минулого, це шукання невідомого майбутнього, що приваблює силою, величчю щастям.

Ми кинулися до боротьби з ворогами за волю і жертвували для неї все. Але стихійний національний рух викликаний здоровим інстинктом Нації був з одного боку нашими провідниками мало оціненим та використаний — підтвердженням чого можуть служити військові з'їзди в Києві з'їзд "Вільного Козацтва" в Чигирині та інше, а з другого боку національно мало свідомими, державно не виробленими ма сами пізніш покинутий (масові переходи на бік ворога та дезиртирство або "моя хата з краю", характерним прикладом чого служе Пашківська Волось коло Проскурова).

Та ще з перших днів наших визвольних змагань почали народжуватися нові сили та течії з новим змістом, відчужанням, вірою, думанням, уявою і методами, ще тоді, коли більша частина нашого старшого громадянства, що виховалася під впливом чужої культури, чужих звичаїв й традицій, пропагувала серед нас чужі для Української Нації ідеї інтернаціоналізму. Ці ідеї пророкували смерть і знищення Української Нації і гасили волю Нації до її розвою та вносили клясову боротьбу для розбиття Нації — органічного цілого, що охоплює всі класи, всі групи й всі покоління. Найбільш болісно є те, що між

ними має двигнути зібраними силами цілого народу й то власними силами відроджену українську державу.

Націоналізм — оцінює виховання здорового, свідомого громадянина, який зможе сам виробити свою державність та надати їй форми правління, яка покажеться найдогіднішою.

цими пропагаторами чужих ідей було багато і членів Центральної Ради.

Лише молодь з незначною кількістю старших одиниць, без програмів і статутів, але з рушницями в руках йшла в бій за Державність, несла вістку про життя та відродження Нації. Вона спромоглася висловити, виплекати в серці гасло: "Україна понад все". Хоч може й не свідомо, а інстинктивно, але всеж таки вже і тоді вона в ідеології була попереду старшого громадянства і як раз Крути, Мотивилівка, Львів, Бережани та інші наші великі пам'ятники і є лише дороговказами для сучасних і майбутніх поколінь.

Золотими літерами будуть записані героїські вчинки, якими вславила себе молодь у кривавім морі української революції та збройній боротьбі за Незалежність.

Голодна, обдерта, хора вона не зрадила своєї Нації і високо тримала її прапор. Богато з неї вже зложило свої голови, багато залишилося під владою окупантів чужинців на Українських Землях і багато опинилося на еміграції за кордоном.

Але час йшов, життя мінялося, молодь навчилася політично думати, переоцінювати вартості й ясно усвідомила собі шляхи майбутнього.

Розкидана по цілому світі ця молодь хоч і чинила без спільного пляну, але ті думки і почуття, що діяли серед неї були одні, а властивістю цієї молоді була віра у її велич і могутність Нації та безмежна ненависть до чужого ворожого. Своє гасло "Україна понад все", що в серцях сво

їх винесла з визвольної боротьби, вона розгорнула в велику ідею-націоналізм.

І так, з моря крові й вогню вилонилося нове національне ядро — Молодь і народилася нова ідея, новий світогляд — націоналізм, відмінний від тих світоглядів і ідей, які були підчас революції і до неї. Націоналістичні сили, все більш і більш озорили обрій та показували шлях до зближення порозуміння і координатів чину, як цілих націоналістичних організацій так і поодиноких націоналістів. Усе це згодом виявлялося в рух українських націоналістів, який привів нас до першої націоналістичної конференції, що покликала до життя Провід, і доручила йому організувати націоналістичний рух й скликати Конгрес Українських Націоналістів..

А вкінці створено Організацію Українських Націоналістів.

До перемоги шляхом боротьби, шляхом національної революції, йти по ньому, не зраджувати йому, а продовжувати писати світлу історію, яку вибрала і за початкувала молодь ще в 1917 році, кровю своєю і тоді лише орошена кровю синів своїх Україна повстане до помсти.

І день помсти, день Всеукраїнської Національної революції — це є наступний етап до якого мають стреміти Українські Націоналісти.

Молодь створила дороговказ, молодь своєю невинною, безоглядною боротьбою піднесла дух Нації, а своїми жертвами на вітар Нації не дає ворогові приспати її чуйність.

Здавалосьби, що старше громадянство мусілоб змінити вже нарешті свої погляди і відкинути старі категорії думання, але гніт минулого залишив свої тяжкі відтиски на їхній психиці й вони вже не в стані зрозуміти духа часу, ті націоналістичні думки, які вже навіть в роках 1919—20 почали голосно підноситися до людю.

Воно добачає потреби створення єдиного націоналістичного фронту; потреби в потужній націоналістичній ідеї, яка

моглаб об'єднати всі класи і групи Нації і повести до революційної боротьби. Воно не може зрозуміти і оцінити важливості сучасної дійсності і вимоги моменту. Короткозорість, безсильність, зневіра у власні сили та чекання чужої допомоги, що має принести їм все без жертв і боротьби, хоч би ціною stratи національної гідності і навіть території — ось характерні риси нашого старшого громадянства.

І виринає запит:

Невже-ж події, що стрясали цілим еством свідомої людини не вплинули на наше громадянство, неже-ж воно позабуло про сивоусих заporожців, що брали з собою своїх синів, кидали свої хати та йшли спільно з синами а деколи й внуцатами здобувати "славу" Україні. Де ви, сивоусі батьки, де Ви лицарі старі віком, але молоді й незломні духом!

Наш наступний етап є всеукраїнська національна революція і Націоналізм, свідомий тих труднощів, які стоять перед ним при відбудованню держави. Він свідомий того, що її не збудувати чужими силами, а тільки своєю кровію і залізом. Він сміливо йде твердим кроком вперед до осягнення ціли вимагаючи багато витривалості та самопосягати.

Гаслом його є: Велич, Слава і Добробут Нації. Свідомий труднощів майбутньої боротьби, але з вірою в її наслідки.

А тому за націоналізмом будучність...

ВЯЧЕСЛАВ ЛИПІНСЬКИЙ

Вячеслав Липинський, визначний теоретик української монархії помер дня 15. червня в містечку Баден в Австрії. Він сам римо-католик, шляхтич все признавався до української народности і віддав свою працю Українському Народові. Найвизначнішим його твором є "Листи до братів Хліборобів", яких появу друком уможливив п. О. Жеребко з Геффорд, Саск. Крім цього написав він чимало історичних розвідок. Не довелося йому спочити на Рідній Українській Землі, яку він так горячо любив.

С. Каменицький

ПОРА ДО БОЮ !

Пора до бою нам вставати,
Вже час позбутись чужого ярма.
Ломім кайдани - тюремні крати,
Здобути волю вже нам пора.

Лишім роздори усі на боці,
Бо ворог нишкою з нас ся сміє.
З роздорів наших лиш кат скористає,
Нові кайдани для нас кує.

Сили до бою скріпляймо дружно,
Готові будьмо на слухний час,
Щоб знова волі ми не проспали,
Як сурма покличе до зброї нас.

Ми мусим сповнити святе діло,
Що наказали нам прадіди,
Розірвати пута й вийти на волю,
Най не кленуть нас наші сини.

Ми не дивімся на грязь московську,
Що запродалась за юдин гріш,
Що кує вічно для нас кайдани,
А під наше серце все пхає ніж.

Або на тих, що у Варшаві,
Як Тарас назвав їх сміття,
Для таких се не новелі,
Бо це є польське наймиття.

Ті нами торгують, у тюрми саджають,
Нас судять і нас продають,
На наші села війська посилають,
Бо самі забули правдиву путь.

Тож не дивімся на яничарів,
Руки до згоди подаймо собі.
І дружно як брат з рідним братом
З ворогом лютим ставаймо у бій.

Крик не допоможе, вони не чують,
А хотби плакати, в них серця нема,
Вже сотки літ як нас катують
А правди в світі нігде нема.

Лік лиш оден є для нас закутих,
Це остра шабля й набитий кріс,
Ці нам укажуть путь до свободи
Йди сміло до бою Народе мій.

Довше терпіти ми вже не в силі,
Нас давно кличе таємний клич,
Ще Стрільці кличуть, що є в могилі,
Просять прогнати з України дич.

Не відмовляймо їм цієї просьби,
Вониж за волю віддали життя,
Стріляймо - биймо катів червоних
І в пені рубаймо варшавське сміття.

Залізна дорога 5/4. 1931.

РЕВОЛЮЦІЯ ЧИ ІНТЕРВЕНЦІЯ

Совітська преса та її європейські підго-
лоски, а також агенти і прихильники ко-
мітенту вже роками твердять, що буржу-
азна Європа готується до збройної інтер-
венції на Сході Європи з метою повале-
ння большевицької диктатури. Про те ра-
нійше на думку совітських можновладців
ця небезпека інтервенції не мала таких
виразних форм, як саме за останній час,
бо Європа ще сподівалася, що большеви-
ки не будуть в стані упоратись з госпо-
дарськими та іншими труднощами, а їх-
ній режим загине на ґрунті внутрішньої
боротьби.

Навпаки пізнійше, коли вияснилось, що
совітська влада не лише відновила колиш-

не народне господарство, а досить швид-
ким темпом почала переводити в життя
пятирічний план упрямисловлення совіт-
ського Союзу, то ця небезпека збройного
виступу проти большевицької диктатури
стала досить актуальною. Не дивно, бо
реалізація пятирічного плану справді мо-
же значно зміцнити технічну та економіч-
ну базу большевицького пановання. Себ-
то через два чи три роки шанси європей-
ської інтервенції були-б безперечно мен-
ші.

Тому саме совітська преса галасувала
і постійно галасує, що російська емігра-
ція за порозумінням з т. зв. "промисловою
партією" та на підставі певної угоди з

французькими урядовими колами виробили план збройної інтервенції, яка мала-б відбутись протягом 1931—32 рр. Характерний під тим оглядом судовий процес над керівниками т. зв. "промислової партії", що відбувся мин. року в Москві, на якому доказувано, що головну роль під час цієї інтервенції малиб відгравати Польща та Румунія, і за свою чинну участь малиб дістати певну концесію коштом українських земель, а саме Румунія Одесу з приналежним тереном, а Польща право бережну Україну, яка формально малаб бути проголошена самостійною українською державою (чи не УНР часом?).

На всіх теренах бувшої Росії малаб відбутись реставрація старого ладу, а до часу загального заспокоєння в Росії малаб панувати військова диктатура. Ну, а на правобережній Україні мабуть запанував би сучасний режим п. Пілсудського!

Чи в якій мірі ці плани відповідають дійсності, важко сказати. Характерно, що обвинувачені заявили, що ця інтервенція ніби затягнулася тому, що "промислова партія" не виправдала покладених на неї надій, а головне через те, що в Європі ще не витворилась належна ситуація для збройного виступу проти совітського Союзу. Так Велика Британія відновила свої стосунки з совітськими республіками, Італія вирішила їх значно поширити, а Німеччина теж тримається по-сторонь від подібних планів. Себто взагалі міжнародне становище покищо не сприяє реалізації європейської інтервенції на Сході Європи.

До певної міри так воно і справді є. Проте не слід забувати, що сама Європа переживає дуже затяжну та глибоку господарську кризу, яка в свою чергу загострює соціальні антагонізми та неймовірно ускладнює, як внутрішню політичну боротьбу, так і міжнародні відносини. Тому саме, що з часом, наколи пролетарська диктатура на Сході Європи не буде безупинно розкладатись та не загине в наслідок вибуху революції, а навпаки поч-

не зміцнюватись на підставі переведення в життя вироблених господарських планів, така європейська інтервенція може й прийти на порядок дня.

Проте вона стане неминучою лише в тих обставин, коли соціальна революція буде безпосередньо загрожувати самій Європі та коли совітська влада поширить своє пановання до кордонів центральної Європи. Тоді всі європейські держави, не зважаючи на різні антагонізми, змушені будуть спільними силами ратуватись перед смертельною небезпекою та намагатимуться не лише знищити пролетарську диктатуру, а також зробити спробу в той чи інший спосіб розв'язати цілу Східню - європейську проблему.

Лише за таких обставин Українська Нація, керуючись власними інтересами, буде змушена взяти чинну участь в європейській інтервенції, оскільки Європа належним способом забезпечить їй можливість утворення суверенної соборної держави.

Адже століття тому всі європейські країни теж об'єдналися були для боротьби проти революційної Франції лише тоді, коли остання під проводом імператора Наполеона намагалась опанувати цілим європейським континентом та за допомогою багнетів та гармат робила спробу ліквідувати напів-феодальні відносини в Європі. Та перемога Європи спричинилась тоді власне до певної реставрації та загальної політичної реакції.

Такими самими наслідками загрожувє європейська інтервенція і за нинішніх обставин. Тимчасом Українська Нація зовсім незацікавлена в такій війні, яка закінчилась-б новим поділом українських земель поміж чужинцями та відновленням старого ладу. Тому саме українські патріоти повинні з належною обережністю ставитись до різних антибольшевицьких планів, оскільки вони скеровані лише до повалення большевицької диктатури, а не углядають змагання нашої нації за своє повне визволення.

Ми взагалі скептично ставимось до

всяких інтервенцій та переконані, що Українська Нація лиш шляхом національної революції та збройної боротьби здобуде собі волю. Тимбільш негативно повинні ми ставитись до такої інтервенції, яка ставить своїм завданням власне нове поневолення нашої нації. Адже ми знаємо, як сучасна Польща безоглядно нищить український визвольний рух, як вона поборює розвиток української культури та загрожує навіть самому існуванню Української Нації. І нема сумніву, що відновлена Росія буде це робити так само, а може навіть ще гірше. Себто повалення пролетарської диктатури на Сході Європи, на коли наша Нація не здобула-б собі власної державности, загрожує нам таким самим, а то й ще більшим національним поневоленням ніж те під яким перебуває Українська Нація під большевицьким режимом.

Треба собі ясувати, що доля української державности залежить передусім від волі та чипу нашої нації, що лише власними силами раніше чи пізніше ми зможемо добитися свого повного визволення. Саме тому не є в наших інтересах допомагати нашим сусідам добитися реалізації їх імперіалістичних плянів.

Якраз в цьому й полягає та кардинальна різниця поміж нашою тактикою визвольної боротьби та тактикою тих українських груп які покладають великі надії на міжнародні чинники та вважають своїм обовязком упрягатися до-воза всяких антибольшевицьких інтервенцій. Так, деякі українські імміграційні групи до такої міри "європеїзувались" у своїх антибольшевицьких настановленнях та плянах, що почали забувати про велику небезпеку для Української Нації з боку польського та російського імперіалізму.

Тимчасом ці надії на міжнародні антибольшевицькі комбінації можуть закінчитися такими самими наслідками, як і дипломатична акція гетьмана П. Орлика та запорозьких козаків. Двісті років то му ці українські патріоти теж покладали-

ся на міжнародні чинники та антиросійську коаліцію, але на жаль занедбали справу організації власних сил нації для визвольної боротьби. Цікаво, що тодішня Туреччина, на яку Українці покладали особливу надію, здобувши перемогу над царем Петром I. в 1711 р. так само зрадила Україну, як і Польща в 1920 р. Проте наші попередники продовжували орієнтуватись то на Туреччину то на інші держави ще довгий час, а одночасно з цим Українська Нація, не маючи власних сил, втратила протягом XVIII. ст. навіть ту автономну гетьманську державність, яку вдалося вибороти в XVII. ст.

Тому то й та акція, яку провадять уенерівські лідери (вони чомусь вважають себе політиками реальними та дозрілими) може закінчитися не меншою національною трагедією, на коли своєчасно не подбаємо про належну підготовку та орієнтацію Української Нації до боротьби за своє визволення власними силами.

Адже це не секрет, що уенерівський центр покладає надію на Польщу, Румунію та Францію. Міжтим нам нічого покладатися на чужинців, бо в дійсности ніодна європейська держава ще не відважиться поставити українську проблему у цілім її рості на порядок денний міжнародної політики. На жаль є ще чимало Українців, які не відомо з яких причин покладають надію то на Велику Британію, то на Німеччину то на Італію і т. д. З нашого погляду ці нації мають не більше підстави, як і уенерівські на Францію. От наприклад в Європі почала ширитися ревізіоністична акція. Проте ніодна з ревізіоністичних держав не заняла свого становища в українській справі.

Європейська преса досить жваво відгукується на ті переслідування та терор, що їх вживає совітська влада проти церкви, різних шкідників і т. д., бо в цей спосіб вона дискредитує большевицький рух в Європі та підготовлює публичну опінію для можливої інтервенції. Тимчасом велика частина європейської преси відмов

ляється інформувати Європу про ті переслідування та терор, яких вживає польська влада проти Українців під польською займанщиною. І це тому, що не бажає компромітувати Польщу, бо вважає її заборолом проти більшовизму, бо мовляв належна інформація про події в Сх. Галичині була б корисною для більшовиків.

Нема сумніву, що колиб відновлена Росія розпочала такі самі переслідування проти українських визвольних змагань та почалаб систематично нищити українське шкільництво і взагалі всі ті здобутки, які виборолла собі Українська Нація протягом останнього десятиліття, то Європа теж не звернула б на це належної уваги. Адже Росіяне малиб можливість виправдувати свою політику терору та нищення української культури в той саме спосіб, як це робили і ще роблять Поляки, а саме оповістилиб весь український рух більшовизмом і півбільшовизмом, бо мовляв української культури за царських часів не було, а вона утворилася лише в часі революції та більшовицького пановання.

Одним словом європейська преса, а також різні європейські держави, провадять боротьбу проти більшовизму або вступають у відносини з пролетарською диктатурою, керуючись передовсім власними національними інтересами. Тому саме помічається досить значна різнобіжність у їх відношенні до совітського Союзу, а з окрема вони не мають певної програми що до будуччини Східної Європи. Характерно, що в російських антибільшовицьких колах теж нема єдності в питанню про збройну інтервенцію на Сході Європи. Так російські монархісти іноді обвинувачують російських республіканців в тому, що останні не бажаючи безоглядно та чинно підпирати збройну інтервенцію проти більшовицької диктатури, власно затримують пановання більшовицької влади на Сході Європи. Мабуть з таких-же міркувань уенерівці досить часто галасують, що українські націоналісти, поборюючи відому концепцію визволення

України за допомогою польського імперіялізму, теж може навіть несвідомо сприяють істонуванню більшовицької диктатури.

Між тим як раз уенерівський центр впрягаючись до всяких антибільшовицьких інтервенцій, але не маючи належних гарантій, що вони приведуть до відновлення української державности, а не до реставрації Росії та до нового поділу українських земель між нашими історичними ворогами, сприяє реалізації плянів польських та російських імперіялістів.

Ми добре знаємо чому уенерівські політики так уперто чіпляються за всякі антибільшовицькі концепції. Адже кожний антибільшовицький рух знаходить в Європі певне признание та моральну підтримку. Проте не слід забувати, що наколи більшовицьке пановання на Сході Європи буде знищене, то Європа буде зовсім інакше ставитися до українських визвольних змагань, бо тоді вона вже не потребуватиме наших сил для боротьби проти більшовизму, а навпаки може уважати-ме наші змагання за українську великодержавність навіть небезпекою для миру. Себто не виключено, що Європа поставиться до нашої боротьби проти російського імперіялізму так само байдуже, як це доводиться сьогодні константувати відносно наших визвольних змагань проти польського імперіялізму.

Тому саме нам не слід покладати надій на всякі антибільшовицькі інтервенції та пляни. Мало того, нам не слід взагалі покладатися на міжнародні чинники та комбінації, а лише передовсім на власні сили Української Нації, яка рано чи пізно шляхом національної революції та збройної боротьби безперечно здобуде собі повне визволення. Якраз з цієї причини треба завжди ставити проблему української великодержавности не лише як антибільшовицьку, а одночасно з тим, як антиросійську та антипольську. Бо не треба забувати, що більшовицька диктатура є явище тимчасове, а навпаки з польсько-російсь-

ким імперіалізмом нам доведеться рахуватися завжди. Мало того, проблема української великодержавності щільно пов'язана з будучиною всієї Східної Європи, себто суверенна соборна Україна може у-

творитися лише при умові радикального розподілу Східної Європи на ряд національних держав.

Я. Дуб.

ДІЙСНО СУМНЕ ЯВИЩЕ

Екзекутива СУС-а через цілих два і пів місяця не мала нічого кращого до роботи як писати проти Української Стрілецької Громади та критикувати її роботу. Та сама Екзекутива або її члени на протязі цілого послідного півроку також поширювали тайні обіжники межи суспільністю і при різних нагодах своїми розмовами старалися підкопати повагу українських визвольних організацій в краю, та поширити недовіря до них серед українського громадянства в Канаді.

Повна Головна Управа УСГ, яка ігнорувала зразу цю шкідливу роботу, мусіла вкінці остеречи українське громадянство в Канаді перед подібною дальшою шкідливою роботою цих людей. Українське зорганізоване Стрілецтво в Канаді, маючи докази жертвенности і патріотичности українського громадянства, якого свідомою частина складає якраз Союз Українців Самостійників, є певна, що те громадянство не дасться ввести в блуд і дальше піде до рогу, якою і досі йшло.

У відповіді на осторогу появилась в Українській Голосі стаття "Сумне явище", якої зміст дійсно відповідає наголовкові. Коли в осторозі громадянства було кожне твердження обосноване фактами, то автор статті в Українській Голосі заперечуючи правду мусів обмислитися на голих словах уживаючи собі підповідних слів "брехня".

Коли твердження в осторозі громадянства поставила повна Головна Управа УСГ, то автор статті в Українській Голосі встидав навіть підписатись. В кожному случаю треба ствердити тут, що Ек-

зекутива СУС-а не заперечила поставлених закидів. Зробив це незвісний автор, заперечуючи то, що робилось в імені Екзекутиви СУС-а. Його заперечення є до казом, що він боїться, щоби це громадянство не покинуло кожної хвилі тих, що схочуть повести його на побороування бойової частини Українського Народу, або иншими словами, він знає, що свідоме громадянство певно не підійме руки проти тих, котрі бють ворога.

Зі всіх сторін чути голоси українського громадянства, щоб припинити боротьбу Екзекутиви СУС-а проти Укр. Стр. Громади. Ніхто більше цього не бажає, як Українська Стр. Громада, яка бачить потребу створення одного національного фронту проти ворога. Хочемо на цім місці зазначити, що не Укр. Стр. Громада почала борбу проти Екзекут. СУС-а, але Укр. Голос, офіційльний орган Екзекутиви СУС-а почав проти Укр. Стр. Громади і продовжає до нинішнього дня. Погляньте хочби в число 25 з 24-го червня ц. р., перегляньте Український Голос за послідного півроку та порівняйте зі Стрілецькими Вістями, то стане вам ясно, хто почав і хто веде боротьбу.

Українське зорганізоване Стрілецтво певно зігнорувало би всі напади своїх на него, колиби з цим не була зв'язана визвольна справа взагалі. Лише добро визвольної справи примусило українське Стрілецтво сказати правду суспільности і не відкладати її дальше, щоби не було за пізно. Лише добро визвольної справи буде рішати про наше становище. Коли не буде Український Голос, офіційний орган

Екзекутивні СУС-а виступати проти визвольних організацій, не буде також зорганізоване українське Стрілецтво мати причини пиятувати їх похиток. Та полеміка

закінчиться так як повстала. Хочете, щоб вона скінчилася, жадайте цього від тих, що її зачали і ведуть.

Івж. М. Сцйборський (Париж)

ВЧИНОК КАІНА

У нас все бува так, що кожний вияв ідейности, жертвенности і щирого бажання принести користь загальній справі одних людей — мусить з якоюсь залізною konieczністю бути опаскуджений, обреханий, опльований і зведений на нівець другими людьми.

...Цей фатальний закон "рівноваги" характерний і для нашої минувшини і для сучасности і... хто зна чи і не для будущини. Не дармож вороги створили своєманітну теорію "зрадливости" української натури і цією прикметою пояснюють всі наші історичні поразки та невдачі, які маємо завдякувати "не так тим ворогам, як добрим людям" — своїм таки Українцям.

Можливо і справді ця риса істотна нашої натури виплеканий в злиднях неволі, випещений на ґрунті одвічного духового ялицарства і оформлений в закінчений психологічний тип раба.

Чи не тут власне слід шукати органічної причини і наших сучасних "орієнтацій" чи не цим треба зясувати брак віри в самих себе, і чи не ця обставина нерідко витворює у нас штампований тип "маленьких людей"? Ці люди ніколи не творять цінностей. Своє покликання бачуть вони в руйнації того, що створено іншими, у вередливій критиці і нездоровому підозрінню кожного почину. Вони дрібні, примітивні і закорузли в своїх почуваннях, думках і ділах — все виявляється у них в дрібних масштабах.

Навіть зле творити вони не в стані так, щоб воно імпонувало своїм замислом і силою, подібні до того цигана, який на запит, що зробив би як би був царем, ска-

зав: "вкрав би два карбованці і утік". Це свого рода відлива, непомітна, докучлива і огидна моль, яка мусить розісти і зруйнувати все те міцне і сильне до чого діткнеться.

Ця невесела "філософія" мимоволі приходить до голови, коли вглядаєшся в нашу дійсність та її вияви. Над одним з них і спиняю свою увагу.

По невдачах визвольної боротьби окремі частини активного українства по різному зареагували на події. Одна перенесла свою діяльність на еміграцію, друга зневірилася і пішла до ворога, третя залишилася на окупованих землях, щоб продовжувати революційну боротьбу з наїзниками.

До цих останніх належали і ті, що утворили на Зах. Землях українську військову організацію (УВО), мета якої полягає в активному спротиві "мирному" ворожому наступові на край та в захопленню визвольної традиції серед народніх мас. Можна по різному оцінювати діяльність цієї організації, одначе треба ствердити, що занадто багато вона принесла жертв і крові, виявила чимало жертвенности, героїчної самопосвяти та ідейности для того, щоб мати право бути трактованою як вияв загально - національного значіння. Це навіть визнають і наші зовнішні вороги, які уживаючи всіх методів насильства, провокацій і брехні для знищення УВО, все-ж не можуть відмовити їй в національному змісті та значінню.

Але того, на що не спромоглися вороги, домогав свій ялицар, довідавши зайвий раз зрадливості нашої натури. В часі, ко-

ли проти національно - революційного руху на окупованих землях спільним фронтом виступають і Москаль і Польща, коли вимагана найбільша наша єдність, перебуваючий в Празі проф. Укр. Університету Шелухин умістив в "Народній Волі" статтю, в якій кваліфікує революційний рух на Зах. Укр. Землях як "польська азефіщина" а саму УВО як групу провокаторів і підкупних польських агентів, які своєю "фактичною" революційною акцією допомагають Польщі знищити визвольний рух.

Ці твердження п. Шелухин уміщує не лише за своїм підписом, але і "підсилює" цілою купкою своїх титулів: професора найвищого судді, прокурора і т. д. Певно для того, щоб перед цілим світом довести, що до вчинків національного руйніництва надаються не лише сліпі елементи народу, але і "державні мужи". Треба перечитати статтю п. Шелухина, щоб зрозуміти ту трагічну безодню ганебного падіння, в яку спадають наші розгойдані, амбітні і з'анархізовані "маленькі люде" — хоч і обдаровані "великими" титулами, — але зрошені на ґрунті підлості і хамства почесного духа.

Що дасть цей виступ і чого можемо від него сподіватися? Безперечно його використають вороги України. Але шкоди на внутрішньо - національному фронті він не зробить. Цей фронт лише кріпшатиме від цих ударів ножа в спину.

Самий п. Шелухин дістав за це публичного поличника від одного. обуреного громадянина. Ми не є прихильниками того роду реагування і думаємо, що до п. Шелухина громадянство має застосуватися в інший спосіб. Від тепер ім'я проф. Шелухина має стати синонімом національного зрадництва, чимсь рівнозначним з ім'ям Каїна — від якого з погордою мусить відсахнутися соборницький і активний загаль.

Скажуть: "але ця людина мала заслуги?" Тим гірше, бо більше вимагається від того, хто може і більше дати. Найви-

щий час вирвати в корінням цю породу моральних калік, отцю огидну духову моль, що розіда наше тіло.

НА ВІСНУ ДНЯ 30-го ТРАВНЯ 1931 В ЛІБЕРЦІ ЧЕХОСЛОВАЧЧИНА ВИНЕСЕНО СЛІДУЮЧИЙ ПРОТЕСТ

Ми українські старшини, підстаршини та стрільці бувшої Української національної армії перебуваючі в Ліберці та околицях рішуче протестуємо проти ганебної праці Шульгіна та Шелухина, які виступили проти революційної боротьби, що розпочали наші однолітки та молодь в краю й на еміграції.

З призирством осуджуємо брошуру Шульгіна "Державність чи Гайдамаччина" та статтю Шелухина "Польська Азефіщина" надруковану в "Народній Волі".

Заявляємо, що ці маленькі люди з великими титулами а також і той псевдосоціалістичний фронт, що виступив проти наших однолітків та молоді, не зустрінуть від нас добрих слів, а лише, по їх заслузі, ганьбу і призирство.

Бувшому диктаторові ЗУНР Е. Петрушевичові та нинішньому головному отава нові УНР А. Лівичкому відповідаємо, що торгувати вони можуть своїми власними шкірами — до нас їм зась.

Т-во бувших Вояків Укр. Армії.

Такі-ж самі протести винесли на своїх Заг. Зборах філія Укр. Громади в Ліберці, Чехословаччина; Укр. Громада міста Лієжа; Укр. Громада міста Серенга Укр. Національна Рада в Бельгії і Орг. Націоналістів від. в Омекурі, Франція.

ЗЛОЧИНЦІ ПРОТИ НАЦІ

Цілі віки Український Нарід не мав людей, які би готові були добровільно вмирати не за свою справу, а за справу цілої Української Народу. І коли в нинішній добі Український Нарід спромігся видати в поміж себе таких людей, які зорганізувались в Українську Військову Організацію і продовжують боротьбу на

життя і смерть, яку зачала, а не вспіла до вести до успішного кінця Українська Армія, то знайшлися люди, які відважуються обкидати болотом цих боеків.

Навіть дикі народи минулих віків, а також дикуни глибокої Африки шанують тих, котрі носять оружжя і воюють та вмирають за своє плем'я. Куди-ж причислити тих Українців, що місто поважати і шанувати тих, що воюють і вмирають за Український Нарід, кидають на них болотом. Ті люди творять окремішню класу, якої не мають дикуни, а називаються вони національними злочинцями.

Чого хоче Український Нарід, за що пролялось стільки крові? Український Нарід хоче жити національним життям, він хоче волі своїй Державі. Москалі, Ляхи, а навіть циганський нарід Румуни поневолили і гноблять Український нарід. З національною неволюю йде й господарська неволю. Стогне в неволі Український Нарід. Одна дорога лишається йому до страшення її, а це дорога боротьби. До боротьби треба людей, що готові на все. Український Нарід вкінці їх видав. І здавало-бся, що проти цих людей повстане лише ворог Лях, Москаль та Румун. Бо якже Українцєві стати до боротьби проти тих, що і за нього життя своє віддають. Та чого другі народи пощадила судьба, Українському Народові вона мачухою стала. Український Нарід видав своїх національних злочинців.

Коли проти УВО виступають Ляхи, коли проти УВО виступають Москалі беручи собі до помічі червоних йничарів — третій интернаціонал, то все те ще можна зрозуміти. Однак годі зрозуміти виступу тих, що признають Українську Національність, що хочуть Самостійної України, а виступають проти тих, що ведуть завзятий бій за туж Самостійну Україну.

В останньому часі сталося дивне явище. Дві американські українські часописи "Народна Воля" і "Українська Громада" поставили собі за ціль обкидати болотом Українську Військову Організацію

і її людей. Кому допомагають вони такою роботою, чи Українському Народові, чи Ляхам, Москалям і другим ворогам Українського Народу? Хай відповідь на це знайде собі кожний Українець в глибині своєї душі. Хай ті, що поставили собі за ціль нищити одиноку бойову організацію записується на лісту тих, кому допомагають.

Хочеться вірити, що хотіння бути вільним, яке розвинулось в душі Українського Народу є так сильним, що Український Нарід знайде і дасть гідну відповідь національним злочинцям.

ГРЯЗЬ МОСКВИ — ВАРШАВСЬКЕ СМІТТЯ

На протягу цілих століть Україна не могла вибитися на волю тому, що Українці не знали і не вірили в свої сили. Завсідги Москалі і Ляхи зуміли знайти межі Українцями своїх прихильників, які стративши національну честь переіменувалися у платних наймитів одних або других, продаючи свій нарід як Юда Христа за московські або польські гроші. Не перевелося це прокляття Українського Народу і до сьогодні. І нині є межі Українцями одна група, що продається ляхам, друга, що продається Москалям. Їх зчєрвільний моток не може зрозуміти, що Українці творилиби велику силу, коли би були свідомі своєї сили. Колиби між Українцями не було варшавського сміття і гязи Москви, то безперечно Український Нарід скоро ставив на свої власні ноги. Брак віри в свої власні сили, це та страшна недуга, яка обезвладнює українського ведита. Польські злоді, московські червінці, це ті бакцилі, які поширюють недугу польсько-московського лизунства серед певних кругів українського громадянства, будьто під кличками "диктатури пролетаріату" або "на наших і ваших вольносьць".

Та хвороба не має границь. Люди, що захворіли нею здібні на всяку подлоту, опльовування всего, що українське, на що ворог каже плювати. Там польонофіл "професор" Шелухин нападає і опльовує

тих, що кладуть своє життя за Українську Націю — членів УВО, бо Польщі там треба. Тут знова "червоні малоросі" розписуються про корпусників, про УГА, про фашистів, жовтоблакитників і т.д. Та одну роботу роблять одні і другі. Вони скріплюють під ріжними кличами силу ворога, який силою загарає і силою держить їх. Вони рівночасно ослаблюють відпорність Української Нації і помагають ворогам продовжувати неволю Українського Народу.

Та вічно такий стан не може тривати. Внутрішній Український Народ довершує свій змін укладу політичних сил. Події чим раз ясніше вказують на те, що Український Нарід розуміє, що дорога до свободи і самостійності є тернистою дорогою боротьби. Симпатії українських мас є безперечно за тими, що ведуть боротьбу. Здорове ядро Українського Народу зростає міцно якою дорогою йому йти. Не звертаючи уваги на крикунів, критиків та на табори наїмитів Польщі і Москви йде дорігкою вперед.

Та ворог сильний. І щоби дійти правдивою дорогою до цілі, треба зібрати свої сили разом. На цій дорозі поставив порог сильні барикади. Український Нарід мусить їх проломити. До проломання цих барикад мусить зібрати всі здорові сили, які має до розпорядимости. Український Нарід мусить утворити оден фронт проти Ляхів і Москви. Вирічесь наймитів, вдусити тих свіжих помічників, що несуть розлад в нашім лагні, підшептуючи, що бойова лінія не добре розкидає барикади. Український Нарід, що не раз заховав здоровий розум, сьогодні його певно покаже, а найближчий час викаже правдивість цих слів.

І. Каньовський

ДО УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА !

Організована українська соборницька еміграція зачала видавати з січня 6. року в Парижі періодичну двотижневу газету "Незалежність".

"Незалежність" ставить своїм завданням усвідомлювати наше громадянство, сприяти поширенню та закріпленню серед него ідеологічних і політичних засад соборності і самостійності української Держави-Нації, та поборювати шкідливі для Української Нації орієнтації на історичних ворогів України. (москвофільство, польонофільство, аміновехство і т. д.)

"Незалежність" допомагає організаційному об'єднанню соборницького громадянства в цілях посилення наших національно-визвольних змагань і упорядкування внутрішніх взаємовідносин.

"Незалежність" освітлює всі події на українських землях, стежить за розвитком українського політичного, культурного і громадського життя як на окупованих землях так і на еміграції, та нотує успіхи і неспіхи української справи на міжнародному форумі, як і важніші прояви міжнародної політики.

Наш почин знайшов у громадянства ширший відгук, який дає підстави сподіватися розвитку соборницького часопису. Мимо труднощів поволи дається нам ставити газету на належний рівень і здобувати для неї ґрунт. Однак успіх "Незалежності" не може перейти мимо уваги ворожих соборницькій ідеї груп, які поставили собі завдання пошкодити нашій акції та існуванню "Незалежності", і зачали собі видавати періодичний орган.

Так в Парижі одночасно з'явилися ворожі соборницьку газету: польонофільська "22 Січня" і большевицька "Наш Прапор".

Ми не побоюємось їх конкуренції, бо певні прихильності громадських мас, однак заходять тут та небезпека, що вказані органи мають фонди, в той час, як "Незалежність" базується виключно на громадських грошах, мобілізація яких під сучасну пору господарської кризи дуже утруднена. Це змушує нас звернутися до українського громадянства, перебуваючого в Новому Світі з гарячим закликом допомогти нам удержати на європейській еміграції соборницьку газету "Незалежність".

Однак звертаючись з цим закликом, не маємо на думці зібрати грошей, хочемо лише, щоб при допомозі української преси і організацій було звернено увагу громадянства на важливість підтримання

"Незалежності" шляхом її чисельної передплати.

За кошти передплати ми зобов'язуємося давати читачам матеріал з всіх ділянок українського життя, політики і міжнародних справ. Передплата газети допоможе встановленню живого зв'язку і контакту між еміграцією, перебуваючою в Європі і в Новому Світі, що може мати вирішальне значіння в нашій національній будучині. Передплата також допоможе нам зміцнити фінансово "Незалежність" та забезпечити далі поширення її корисних впливів на громадський загаль.

500 передплатників з Нового Світу вже встані забезпечити видання єдиної в Європі соборницької еміграційної газети. В Новому Світі перебувають сотки тисяч Українців. Невжеж не знайдемо тих 500 свідомих важливості національної роботи та ідеологічного вироблення нашої маси?

Ми певні, що українське громадянство Нового Світу, відоме зі свого почуття громадськості, активності і офірності, не лишиться без уваги цей наш заклик і відгукнеться на нього чисельною передплатою "Незалежності".

Най в кожній українській хаті в Новому Світі буде "Незалежність" як доказ єдності наших еміграційних мас, розділених просторами, але об'єднаних духом, волею і активністю для досягнення спільного ідеалу — Самостійної Соборної Української Держави.

Всі єдиномисні з нами українські газети в Сполучених Державах, Канаді, Аргентині і Бразилії просимо надрукувати цей заклик, всі співзвучні нам організації просимо пропагувати серед своїх членів передплату "Незалежності".

Підтримайте друковане слово соборницької еміграції в Європі. Кошти передплати "Незалежності" на рік 2 дол., пів року 1 долар.

За редакційну колегію "Незалежності" Івж. М. Сиборський М. Стасів
ЗАМІТКА: — Передплату на "Незалежність" приймає також Кооператива "Калина" Box 2121 Вінніпег, Ман. і пересилає сейчас останнє число тої часописи.

Нова адреса Канцелярії Гол. Упр. УСГ і Кооператива "Калина" є наступна:
153 McGREGOR ST. WINNIPEG, MAN.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ!

Літопись Червоної Калини

Ілюстрований журнал, виходить кожного місяця

Містить історичні та побутові статті з часів нашої визвольної війни. Описує живим і легким стилем історичні події наших визвольних змагань. Кожде Українське Просвітне Товариство як рівнож кожний свідомий Українець повинні стати читачами і передплатниками цього журналу.

Передплата на рік \$2.00

Передплату слати на адресу:

"КАЛИНА"

BOX 2121

WINNIPEG, MAN.

ДУЖЕ ІНТЕРЕСНІ КНИЖКИ ПО ЗНИЖЕНІЙ ЦІНІ

Тисяча й Одна Ніч, части I. і II. (дві книжки). Є це чарівні і займаючі оповідання, котрі будуть читати молоді і старші з великим захватом. Кожда части обнімає 160 сторін друку. Ціна книжки 40ц за одну части. Обі части разом 75ц

Синя Фльота в двох частих по 450 сторін кожна. Ціна за обі части разом \$1.25

"Синя Фльота", се світової слави роман перекладу М. Лозинського. Описує про залізну волю чоловіка, котрий постановив при помочи своїх таємних винаходів знищити всі воєнні фльоти світа і таким способом завести світовий мир.

Історія Української Іміграції в Канаді.

Ся книжка має 328 сторін друку, великого формату. Кожний Українець в Канаді повинен набути сю книжку. З неї дідається про українську іміграцію до Канади від перших початків до нинішніх часів. Книжка написана дуже займаючо з багатьома ілюстраціями. Ціна 75ц

Замовлення шліть на адресу: —

Narodna Drukarnia

175 McGREGOR ST.

WINNIPEG, MAN.

Українська Стрілецька Кооператива

“КАЛИНА”

має на складі найновіші видання кооперативи “Червоної Калини” у Львові і продає по дуже приступних цінах. Видання “Червоної Калини” — це твори учасників визвольних змагань українського народу.

	Опр.	Брош.		брош.
Перші степи.....	\$1.25	0.75	Глум	0.35
Джінгісхан	.75	0.50	В огні	0.75
Чорні Рядки	1.00		Оттак собі	0.40
Спомины Шухевича 5 томів			Грішник	0.40
в гарній оправі	5.00		Договір з Денкіном	0.25
Зірка	1.00		Слота	0.25
Вадим	1.00	0.60	Мік молотом а ковалом	0.25
Щоденник Чикаленка		1.75	Політика принципальна	
Спомины Петрова 3 т.	3.00	1.80	і опортуністична	0.25
Берестейський мир	1.50	1.00	За рідне гніздо	0.20
Курмаса доріженька		0.60	Що таке інтернаціоналізм	0.15
Перед навалюю		0.60	Белз, Буск, Звенигород	0.10
Чорторий		0.60	За український Львів	0.20
Квіти і кров		0.60	Перемишль	0.10
На згрищах		0.60	Теребовля	0.10
Видиш брате мій	1.00	0.60	Хмельницький у Львові	0.10
Партизани 2 томи	2.00	1.20	На вічну Ганьбу Польщі	0.55
Кожухів	1.00	0.60	Гуцульський Курін	0.75
Галаган, спомины 4 т.	4.00	2.80	Спомины Дорошенка 4т.....	1.25
Світова революція 2 т.		3.50	Гіркий то сміх	1.00
На чорній дорозі	1.00	0.60	Товариші сміху	0.45
Чета крилатих		0.75	Люде і блазні 2 т.	1.00
Хрестний огонь		0.60	Марево війни	0.30
Життя і пригоди Цятки		0.75	Ждала, ждала козака	0.25

Крім повище наведених видань “Червоної Калини” маємо на складі всі другі видання зі всіх галузей української літератури, включаючи театральні і музичні твори.

Книжки висилаємо на замовлення за попереднім надісланням грошей.
На СОД книжок не висилаємо

Всі книгарні в Канаді дістають книжки на тих самих умовах, на яких побирали книжки впрост з кооперативи “Червона Калина” у Львові.

Замовлення просимо посилати на слідуючу адресу:

Ukrainska Kooperatywa “KALYNA”

BOX 2121

WINNIPEG, MAN або 188 MCGREGOR ST.